

I fastetiden.

(Matth. 16, 21-23.)

(Mel.: Et er nödigt; dette ene, osv.)

Os, som skyldig var at lide,
frelste Jesus, der han led;
os, som ikke kunde stride,
gav han seier, der han stred.
Frivillig han gaar, thi hvad Guds
er, han kjender;
af Kjærlighed stor til os hjertet og
bränder;
thi sparer han ikke sig selv og sit blod,
om satan saa listig ham her staar imod.

O, du store naadens under:
Gud her sparer ei sin søn!
Vor fornuft det ei udgrunder,
det vi ser af Peters bøn.
Naar satan udspänder sin listige snare,
os selv, og hvad vort er, fornuftig at
spare,
da lad os bekjende i gjerning og ord
den Herre, os frelst, paa hvem vi
og tror.

B. Hovde.

Hvordan har det sig med fastetiden?

Den er nu atter kommen, den hel-
lige passionstid, eller, som den fra
gammel tid er bleven kaldt, de 40
dages faste. Hvorfra hidrører denne
sidste betegnelse, og i hvilken betyd-
ning bliver fastetiden ogsaa af os
lutheranere endnu altid fejret med en
vis kirkelig festlighed? Paa dette skal
du, kjære læser, i det følgende saa et
kort svar.

Den fædvane til visse tider at holde
faste gik over i den kristelige kirke fra
jødedommen. Ved Paulus' og Bar-
nabas' udsendelse, ved indfættelse af
ældste bliver faste sammenstillet med
bøn, ikke som en færegen gudstjeneste,
men kun for saavidt som vaagen og
bøn underkastes ved større afholden-
hed, sindets nøgternhed og klarhed
virker derved.

De første kristne pleiede at vælge
dertil enkelte bestemte dage, navnlig

fredag og onsdag, for i fælled at
prøve sit hjerte og under vedholdende
bøn paany at indvie sit liv til Her-
ren og derefter med fornyet alvor og
iver at vende tilbage til de sedvan-
lige forretninger. Paa saadanne da-
ge indskrænkede man, for mindre at
forstyrres af det domne lød i bekvæ-
ligheden med hellige ting, sine legem-
lige fornødenheder mere end ellers,
fastede vel ogsaa fuldstændig. Hvad
man ved sin afholdenhed fik sparet
paa saadanne dage, blev anvendt til
understøttelse for fattige brødre. Af
fasten skød saaledes en rigeligere vel-
gjørenhed og allehaande kjærligheds-
gjerninger.

Efterat man i den gamle kirke hav-
de begyndt med at fejre paaskefesten,
den første kristelige aarsfest, som over-
hovedet blev fejret, og hvorved skjar-
torsdag, langfredag og paaske-
dags fremtraadte som de egentlige hvide-
punkter, blev det ogsaa snart erkjendt
for nyttigt at lade en forberedelsestid
med bøn, prædiken og faste gaa for-
ud for den høie fest.

Med fuld frihed fastede man i be-
gyndelsen kun de 40 timer fra lang-
fredags eftermiddag kl. 3 til paaske-
morgen; det var den taarevige tid, da
brudgommen var tagen fra sine
disciple.

Det varede dog ikke længe, førend
fasten udvidedes til en hel uge, deref-
ter til flere uger (søndagene altid und-
tagne), tilsidst endog til 40 dage, hvor-
ved man levedes af tanken paa Her-
rens faste i ørkenen. Og for at man
nu virkelig skulde kunne saa frem saa
mange fastedage, hvilket hidtil ikke
var tilfældet, om man end talte om en
40 dages faste, saa rykkede Gregor
den store, biskop i Rom, ved aar 600
fastetidens begyndelse tilbage til mid-
ten af den syvende uge før paaske,
fastsatte askeonsdag som den første
dag i fasten og indførte tillige til
erindring om dødeligheden den skil-
at de til messen forsamlede blev be-

strøbet med indviet aske. Deraf fik
dagen sit navn.

Nu blev vistnok ogsaa denne 40
dages faste ved pavens lære forvædt
til bare gjerningshellighed og falsk
gudstjeneste, altsaa netop til det mod-
faste af den rette faste og til en veder-
stiggelighed for Gud. Luther taler
derom i en prædiken paa 1ste søndag
i faste paa følgende maade:

„Nu skal vi her ogsaa tale om fa-
sten; men jeg har endnu aldrig seet
nogen ret faste; derfor ved jeg heller
ikke noget om den. Thi vore papi-
sters faste har været en hel daarlig,
ja bespottelig faste, som ogsaa ord-
sproget bevidner: „Italienernes an-
dags og tyskerens faste er begge neppe
en bønne værd.“ Desuden, om man
end maaste havde fastet ret, saa duer
dog sli faste ingenting, fordi der ved
pavens lære er gjort lutter gjernings-
hellighed deraf, hvormed man vil
bøde for synden og opnaa tilgivelse.“

Men saaledes var det dog ikke i
den gamle kirke. Dens lærere udta-
ler til dels sin store glæde over de ros-
værdige frugter, som den kirkelige
skik at faste i 40 dage bragte. Saa-
ledes siger s. eks. Chrysostomus (†407)
i en prædiken for menigheden i Anti-
olia, hvis presbyter han var, om
denne ordning blandt andet følgende:

„At de (fædrene) ved denne bestem-
melse, idet de pånede os til faste har
faaet istand noget ganske fortræffeligt,
er klart. Vi kunne raabe hele aaret
igjennem og formane til faste, der
vilde dog ingen høre paa vore ord.
Men naar fastetiden nærmer sig, saa
føler endog de mest efterladne uden
opmuntring, uden paamindelse sig
drevet til at anlage den formaning
og det raad, som af tiden selv ræktes
ham. Intetsteds høres idag larm,
intetsteds strid, ophugning af fjød og
slagternes løben omkring. Alt dette
er ophørt, og vor stad ser ud som en
velansjændig, ædel, fædelig fæve. I dag
er der ingen forskjel mellem kejserens
bord og den fattiges bord. Man

hører om aftenen ingen synge, om
dagen ingen drufne larme, man hø-
rer ingen strige og stride, men overalt
herfer dyb ro.“

Augustin (†430) skriver: „I faste-
tiden taler vi om Herrens lov dag og
nat. Slaat eder ikke til ro dermed,
at I hører Herrens ord i kirken, men
læser det ogsaa hjemme eller lader det
forelæse og hører gjerne efter. Glem-
mer ikke at lade de fattige saa godt af,
hvad I ved eders afholdenhed und-
drager eder selv. Lad os i visse dage
være milde mod tjenerne, venlige mod
fremmede, barmhjertige mod de
trængende!“

Ogsaa de kristne kejserer gjorde,
hvad de kunde, for at den til stille be-
trægtning opfordrende tid kunde hen-
gaa usforstyrret ogsaa i det ydre. In-
gen skuespil kunde i denne tid opfø-
res, ingen offentlige forlystelser finde
sted, intet bryllup, intet gjæstebud, in-
gen fødselsdag fejres. Man kaldte
det „den luffede tid“.

Den rette faste.

Hos os er denne tid fornemmelig
helliget til en andægtig betragtning
af Kristi lidelse, ved hvilken frelse og
salighed forhvervedes menneskene. I
sin lidelsesjættelse paa martyrvæien
bliver Herren vist os. Hvorledes han
i Gethsemane, hvorledes han for den
geistlige og verdslige domstol, paa
Golgota og paa korset, for vor skyld
taalte gudsfjættelighed, marter og
død, det bliver i løbet af disse uger
sittigere og eftertryktligere end til
andre tider i aaret malet den troende
menighed for sine.

Og hvad kan mere bevæge vort
hjerte end denne prædiken, end de
skjønne passionsalmers sang?

Hvorledes skulde kristenheden ikke
endnu ville fejre disse uger som en
stille bodstid?

Og sorgten over vore synder, der
forvoldte Herren saadan marter og
pine; hvorledes skulde den ikke be-
standig ligejom forøges helt til den
hellige langfredag?

Hvorledes skulde vi ikke følge at holde alt det fjernet, som kan forstyrre menneskets stille selvbetragtning, den alvorlige beskæftigelse med vort sjæleværelse, saasom kjædelige forlystelser, verdens lyst og glæde?

„Da det nu er den aarstid,“ skriver Luther, „da man pleier at synge og prædike i kirken om vor kjære Herres, Jesu Kristi lidelse, saa vil vi ogsaa lade det blive dermed. Thi det er ingen daarlig ordning, at denne nyttige og trøstelige historie har sin visse bestemte tid i aaret, da man læser den ord for ord fra begyndelse til ende for almuen og taler derom, hvad nytte den har lært os, og hvordan vi skal bruge den; saasom djævelens store magt er aabenbar; hvilken, om man end daglig prædiker derom, alligevel gjør ordet saa sterk modstand, at hjerterne bliver kolde, ikke agter stort paa prædikenen, bliver iaar som ijsor, om de endog ikke bliver værre.“

Slig nødd skal med rette drive os til, at vi altid holder paa med ordet og især slittig indprenter de ensfoldige Kristi lidelsehistorie stykke for stykke, saa meget som vi kan have tid til. Thi det er ingen spøg med dette. Skulde man et, to eller tre aar intet prædike derom, saa vilde det ganske udslukkes, og der vilde bare opvokse jøder og tyrker. Derfor er det fornødent, at man stadig driver paa med denne prædiken, blæser til og tænder paa. Thi djævelen lader det ikke i fred, han gyder altid koldt vand paa og slukker.“

Da det hovedsagelig er om den andægtige betragtning af Jesu Kristi, vor Herres, lidelse og om hans lidelses frugt at gjøre i disse hellige uger, saa kalder vi, for ogsaa paa denne maade at stille os fra pavens hykkelske afgudiske faste, gjerne disse uger paa passionstiden.

(S. S. i Der. Luth. efter Atd. '82.)

Se nøie efter.

(Talmage.)

Du kan sønderrive din frakke eller sønderrive en vase og gjøre dem istand igjen. Men det sted, hvor riften eller bruddet ske, vil altid vise sig. Der behøves mindre end en time til at tilføie dit hjerte en skade, som tiden aldeles ikke kan istandsætte. Se nøie efter dine børns bøger. Læg nøie mærke til hvilke bøger de læser. Tænk ikke, at en bog altid er god, for-

di det er en søndagskolebog. Søg, saavidt mulig, at saa at vide, hvem der skrev den, hvem der har skaffet billederne til den og hvem der har solgt den.

Det synes, at Egyptens ti plager er vendte tilbage med vor tids literatur, og frøene og lusene hoppe omkring og krybe op paa vore borde. Forældre glæder sig over, at deres børn læser; men de bør vide, hvad de læser.

Du behøver ikke at gaa omkring en eller to dage paa en smittet eug for at saa kolera eller tyfus. En eneste bølge af moralsk sygdom vil bringe feber og fordærve sjælen for evig! Maaſke du læste en daarlig bog uden at vide det. Husker du det ikke altsammen? Jo. Og maaſke du aldrig vil glemme den. Hvor fast og ædel din karakter er, saa læs ikke en daarlig bog; naar du faar læst det første kapitel, saa kan du dømmen om resten. Derfor du finder merke af djævelens hov paa billederne eller i stilen eller i indholdet, saa kast den bort; men jeg tror, der er mere fare ved mange af familiebladene, som udgives en gang om ugen. De indeholder ofte historier om laster og skamfulde ting og er fulde af lave henrykninger. De gaar saa vidt, som de kan, uden at udsætte sig for lovens straf.

Jeg nævner ingen af dem, men jeg tror, at der paa flere fornemme folks borde ligger familieblade, som er et sandt spy fra afgrunden.

Vi er mange et legeme i Kristo.

„Alle lemmer paa legemet har derfor sin gerning med hensyn til legemet, fordi de er legemets lemmer; og intet er et lem, fordi det virker, eller fordi det med sin gerning skulde have forjænt at være et lem, men det er ved jødelen blevet et lem af legemet, førend det virker eller kunde virke; ja, derfor virker det, fordi det først er et lem, og det bliver ikke lem ved sin gerning. Derfor faar det sin tilværelse og al sin kraft af legemet for sin virken og det for intet. Saaledes kan heller ikke nogen kristen rose sig af, at det er med gerningen han har opnaaet at blive et lem paa Kristus, og han kan heller ikke gjøre nogen gerning, hvorved han skulde kunne blive en kristen; men fordi han allerede tilføi er bleven en kristen ved den nye jødjel formodelst troen uden al fortjeneste, derfor gjør han gode gernin-

ger. Saa staar det da fast: gode gerninger frembringer ikke kristne, men kristne frembringer gode gerninger; ligesom frugten ikke frembringer træet, men træet frugten; ligesom det overalt gjælder, at man først maa være til, førend man kan virke. Frembringer de gode gerninger nu ikke kristne, saa forskaffer de heller ikke naade, udsletter heller ikke nogen synd, forjænt heller ikke himlen; thi saadanne kan ingen have uden en kristen, og det ikke ved gerninger, men derved, at han er et Kristi lem formodelst troen paa Guds ord.“

Luther.

Blandt kristne. Blandt hedninger.

Da en forfatter for nogle aar siden skulde sætte titelen over sin første skrevne bog, kom en ven ind til ham. Han vidste, hvad et slagord havde at betydelse paa titelbladet, for at en bog skal kunne saa indgang i læseverdenen, og spurgte: „Hvad titel vil De tage?“

„Kristelige Mindeblade fra Krigen“, løb svaret.

„Undskyld, lad det være ord „Kristelige“ stryges; da tager ogsaa slige folk bogen i haand, som vilde afstrækkes ved den kristelige titel.“

„Og det ske, thi vennen kjendte nutidens folk.“

Nu skriver en missionsarbejder fra Indien hjem: „Man lægger merke til, at hver bog og hver traktat, som vi trykker, allerede paa titelbladet klar og tydelig bærer Kristi navn! Vi er nu i Bengalen kommen saa vidt, at at Kristi navn snarere er til anbefaling for en bog end til skade.“

Saa toner budskabet fra det hedske land.

Her hos os siger boghandlerne: „Kristelige bøger kan ikke mere sælges. De vil ikke trykke dem og sende svarte paa dem. Leverer man en bog, som dreier sig om kristelige sager, eller fortællinger, hvori der er lidt alvorlig kristendom, straks lyder det: „Saadanne bøger gaar ikke!“ Hvad tyder dette paa? — Staar vi foran en afkriftning hos os? Flyttes hjestagen? Gud forbarne sig over os! —

Hvor er de kristne? Har ikke de lyst til at kjøbe kristelige bøger? Mange kjøber romaner, eventyr, usle og raadne og skidne digterværker, som udelægger seden og kristendom, de slukker dem — men kristelige bøger kjø-

ber de ikke. — Der maa blive en forandring! Skal hedningelands gjere skam paa os? —

Hvorfor borttager Herren saa mange børn tidlig?

Kong Czecias, der i sin manddomsalder faldt i en haard sygdom, klager og siger: „Min levetid er bortfaren og bortstyttet fra mig som en hyrdes hytte. Jeg har afrevet mit liv som en væver; fra om dagen indtil om aftenen vil du fuldkommelig gjøre en ende med mig.“

Naar nu en mand kan klage saaledes over sig selv ved at se døden for sine, saa mener forældrene, at de har langt større ret til at give saadan sorg lyst ved sine unge børns ligefte. Hvor ofte heder det ikke: „Du har gjort en ende med dagen længe før natten, morgenen var neppe endnu begyndt. Ellers pleier børnene at begrave forældrene, vi stakkels forældre maa begrave vort barn.“

Mange har med Jeremias klaget over sit udelagte hus, sigende: „Mit telt er udelagt, alle mine suorer er sønderrevne. Mine børn er gaaet ud fra mig og er ikke mere. Ingen udspänder længer mit telt eller ophænger mine tapper.“

Hvorned skulde en trøste dem, der klager saaledes? Hvorned skulde vi retfærdiggjøre Guds veie?

Han maa dog befindes retfærdig i sine ord og vinde, naar han dømmen.

Dyrebare læser! Vi maa først og fremst vogte os for under saadanne omstændigheder at fare med falsk snal. Med usandhed kan intet hjerte trøstes og grundfæstes.

Man hører ofte velmenende og alvorlige mennesker sige: „Stille, stille! Herren har borttaget barnet i det daabsladning. Var det blevet ældre, saa var det maaſke faldt i stor synd og skam og gaaet evig fortabt. Han har taget det fra eder i tiden, for at I skal beholde det i evigheden.“

Dette klunger vistnok ganske sukket men rigtigt og overensstemmende med Guds ord er det dog ikke. Thi var det rigtigt, saa maatte vi kunne fordrø af hans kjærlighed, at den skulde tage alle dem bort, som den forudsaa vilde fortabes. Var det rigtigt, saa kunde vi, saa ofte vi saa nogen famle mod graven i vantro, hovmod, mammonstjeneste, fylde, tilruabe ham: „Herre, hvorfor har du

da ladet denne blive gammel? Hvorfor har du ikke taget ham bort som barn? Elsker du da ikke denne ene ligesaa høit som den anden? Anser du da personer? Hvorfor har du ikke gjemt denne, som saa mange andre, i din hytte for den onde, ugudelige dag?"

Det er altsaa ingen grund. Men derimod kan du sige, at ethvert barn, som Herren tager tidlig bort, har han befriet fra mange trængsler. Og saa fra mange angester, anfægtelser og fjæle kampe har han forløst ham.

Hvem er det, Herren borttager tidlig?

Men dersom en spørger: "Hvilke borttager han da tidlig? Hvilke fører han til hjemmet i deres daabs klædning?" saa kan svaret alene blive: "Saadanne, som ogsaa vilde have endt et længere liv som Guds børn."

Vi tror, at han samler sig en stor skare af sine salige fra vuggerne og børnefjengene. Han tager dem altsaa bort for at forklaane dem fra endel jordisk elendighed, for allerede tidlig at omplante dem i sit Eden og saliggjøre dem.

Se, han mener det godt med børnene. Men i deres død mener han det ogsaa godt med forældrene.

Ethvert skib, som farer paa havet, har et stort eller svært anker, men ved siden deraf tillige nogle smaa eller nåddankere. I lighed hermed har ethvert hjerte, der ogsaa er et lidet skib, som sejler om paa vandene, sit sværanker, der er fastet indenfor forhængene og som bestandig drager det derhen. Stod det rigtig til med os, saa behövede vi intet andet anker. Det burde være nok for os at vide: „deroppe bor vor Herre, den kjærligste, den venligste og herligste af alle dem, som nogenjinde har sat sin fod paa jorden. Deroppe bor den, som elsker os høiere end vi elsker os selv. Han, som for vor skyld er gaaet gennem døden ind i det allerhelligste,—som er bleven os døren til det evige liv. Han vil gjerne have os hos sig; han vil gjøre os fuldkommen salige."

Saligheden, som vi nu kun besidder i haabet, vil han fuldende til den fuldeste virkelighed. Dette burde være nok.

Vi er fortsat.

Men efterdi synden gjør os dørløse og sløve, se vi ikke ankeret. Vi værter ikke dets dragelse. Det kunde en

dog komme dertil med os, at vi løste os ganske derfra.

Da kommer den barnhertige Gud, fratager os et i Kristi blod rensed og altsaa uskyldigt barn og planter det derover til Herren. Og efterdi det er vort barn, bliver det os et nyt lidet anker. Det binder os med vort hjerter til det salige hjem. Og idet vi gaar efter det, gjenfinder vi det gamle, evige anker, til hvilket vi er bundne ved Guds hellige raadslutning og ved daaben.

Vort barns død driver os til at søge det sande liv. Se hvorledes Sunamitinden lukker kammeret, da hendes søn er død, og ikke mere har tanke for noget uden for sit barn og den Guds mand. Hør hvorledes hun siger til sin dreng: „Gaa aften, og stans mig ikke i ridningen." Det gaar aften til høiden af hjerget Karmel, hvor den Guds mand dengang boede.

Nu bor der vel ikke længer nogen Guds mand her paa jorden, som skal kunne lægge sig over børnene og ved sin bøn udfrie dem af døden og opvække dem.

Men høit over alle karmelshøider bor den Herre, som siger om de døde: „Drengen (pigen) er ikke død, men sover,"—den Herre, som har bragt og endnu bringer liv og uforkrænlighed ud af døden.

Til ham har saa mange gaaet hen fra sine børns dødsleier. De har alle lukket kammeret og ileet til Herren. De har ligesom Sunamitinden sagt til sin sjæl: „Gaa aften og stans ikke!"

Ved børnenes grave har Herren opvakt saa mange døde forældre. Af smaa børn og diendes mund har han grundfæstet sig en magt for sine modstanderes skyld, for at bringe siender og den hevnjerrige til at tie.

Ja, disse smaa har hjulpet til at fratage sienden saa mangt et bytte.

De har ogsaa styrket saa mange troende i troen og givet dem mod til døden. Ligesom de ogsaa i en noget moduere alder levede i en barnlig tro, saaledes har de ofte døet i denne. De har ofte i den barnligste ensfoldighed bekyndt: „Jeg gaar til min Herre. Jeg ser allerede de kjære engle, der venter paa mig og vil bære mig derover. Kjære forældre, sørg ikke! Jeg gaar til min kjære Herre og Jeg kommer efter."

Skal vi da sørge?

Ved et saadant dødsleie lærer man at dø, kjære læser. Er det nu saa—som det virkelig er—at de smaa selv udfries af mange trængsler og bliver salige,—er det saa, at de hjælper sine kjære til at gjenfinde det gamle troens anker,—er det saa, at de opskrifter troen til kraft i døden, hvorfor skulde vi da sørge over deres død?

Nei, vi vil heller prise dem salige, at de har seiret, og bede Herren, at han stedse fremdeles vil give os en saadan seier ved vore hjemgangne børn og søstende. Amen!

(Af Dr. Ahlfeld.)

Barn i Guds faderhus.

Da en omvendt neger var bleven døbt og optagen i menigheden, udbød han med jublende glæde:

„Nu er ogsaa jeg bleven den himmelske Faders kjære barn! Før stod jeg udenfor fremmed og forladt; men nu er ogsaa jeg optagen i Guds faderhus og har ret til alle dets goder og glæder."

„Se, hvor stor en kjærlighed Faderen har bevist os, at vi skal kaldes Guds børn!" (1 Joh. 3, 1.)

„Hvem har vel større grund til glæde end Herrens barneflokk paa jord? Vi, som faar tjene og tilbede en saadan herre, vis og stor. Af ganske hjæl vi jubler da: Tak ske dig, Gud, halleluja!"

Thi barn for ham at være er dog vor største ære; det er gaven i vor daab, det er livets store haab!

Til barnehjemmet ved Teller fra Mrs. D. J. Finley, Stanwood, Wash., 1 gossamer, 1 coat, 5 waists, 2 kjirts.

STUDENT-SUPPLIES
OF
All Kinds
Vaughan & Morrill
Company
926 Pacific Ave.
TACOMA, - - WASH.

Alttenburger

Nye Testamente

med fortæller og anmærkninger af Dr. Martin Luther samt medilag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortæller og slutningsbønner til kapitlerne, med Wetmarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Åbenbaring. Særdeles skiftet til husandagt.

554 sider iiden folio.

3 veifsbind = = = \$2.00.

3 presjet skindbind = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at saa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus."

212 sider.

3 indbunden = = = \$0.50

3 halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Synther. Lutherisk veiviser til prøvelse af de forskjellige livs og religiøse sansfund.

380 sider.

Godt indbunden = = \$1.25

Lutheran Publ. House,
Decorah, Iowa.

"Pacific Herald."

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af presbyterianeren for Pacific distrikt af den nordlige kyst ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende redaktionen indsendes til pastor O. J. Erval, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og notiser indsendes til pastor Ove J. H. Preus, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besværes af pastor S. M. Tjernagel.

Breve adresserede "Pacific Herald", Stanwood, Wash., vil naa h. m.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Vore abonnenter,

færlig tem i middelftaterne, vil vi bede hvide paa, at det er langt her ud til Stanwood og Parkland; de maa derfor ikke blive utaalmelige, om det tager længe, førend adresselappen forandres, naar de indsender betaling.

De, som endnu ikke har faaet sin præmiebog, vil vi ogsaa bede være taalmelige endnu en stund. Den vil komme nu om ikke længe.

Venligst
S. M. Tjernagel.

Vogt dig for giften!

For mange aar siden kom jeg tilfældig til at paahøre en samtale mellem mor og datter om romanlæsning. Datteren var lidet indviede med, hvad hun læste, især naar det gjaldt romaner. Dette bebrejdede moderen hende og citerede et digt, som lød saaledes:

Jeg bliver hjertens arg og harm ved tanken paa det skumle væv, som spændtes af en stympet arm, der hæslige romaner skrev.

Han digter ei, men hver drømme og fætter sygdoms ild i blodet, besmilter tankens rene strømme og giver barnet gift af sømme, hvis sødme røver manden modet, naar livets sandhed vorder klar — et hjælmord for penge.

Digtet har jeg ikke hørt eller læst hverken før eller siden og kender heller ikke forfatteren. Men det har dog bidt sig fast i min erindring og advarede mig, hver gang jeg har stået paa en slet bog! Nu sættes det i "Lyngblomsten" i haab om, at det maa blive læst og husket ogsaa af andre.

M. J. H.

Ja, bedstejar.

En gammel bonde i England blev bragt til et hospital i London for at dø. Hans barnebarn, en liden pige, plejede at besøge ham der og læse for ham.

En dag læste hun for ham det første kapitel i Johannes's første almindelige brev, og da hun kom til det syvende vers: "Og Jesu Kristi, Guds søns, blod renses os fra al synd" (1 John 1, 7) reiste den gamle sig op, stansede den lille pige og spurgte med stort alvor: "Staar det der, barnet min?" "Ja, bedstejar." "Læs det da igjen for mig; jeg har aldrig hørt noget saadant før." Den lille pige læste atter: "Og Jesu Kristi, Guds søns, blod renses os fra al synd."

"Er du ganske sikker paa, at det staar der?" "Ja, ganske sikker." "Saa tag haanden min og læg fingeren paa stedet; thi jeg vil gjerne sive det." Saa tog hun den blinde mands haand og satte hans knokkede finger paa verset, hvorpaa han sagde: "Læs dette igjen for mig." Den lille pige læste med sin søde barnestemme: "Og Jesu Kristi, Guds søns, blod renses os fra al synd."

"Du er ganske sikker paa, at det staar der?" "Ja, ganske vis." "Hvis nogen skulde spørge, hvordan jeg døde, saa sig den, at jeg døde i troen paa disse ord: "Og Jesu Kristi, Guds søns, blod renses os fra al synd." Og dermed trak den gamle sin haand bort; hans hoved faldt tilbage paa pudsen. Stille sov han hen og gik hjem til ham, hvis "blod renses os fra al synd."

M.

Undskyldninger.

Vi læser i Luk. 14 en parabel, som Jesus fortalte om forskellige slags undskyldninger for ikke at modtage indbydelsen til den store madver. En havde tjøbt en ager, en fem par okser,

en havde taget sig en hustru tilfægt. Jesus har visstelig valgt saa daarlige undskyldninger for at vise, at undskyldninger igrunder altid er daarlige undskyldninger og ingenlunde gyldige grunde for ikke at modtage indbydelsen. Hvor uendelig klæffende denne tignelse er, og hvor slaaende den skildrer det naturlige menneskes tilfæling til Guds rige, faar en missionsprest anledning til at se mere end en gang. Han faar høre mange underlige undskyldninger af folk, som ikke gjør sin pligt ligeoverfor kirken.

Jeg kender saaledes en mand, som bestandig har hovedpine om søndagen; og denne hovedpine har i mange aar hindret ham fra at gaa i kirken. Ellers er han frisk, men hver søndag vender den tilbage, "denne forfædelige hovedpine."

"Det var mærkeligt", sagde jeg, "at den netop skal indtræffe paa søndag. Sig mig, kommer den hver søndag, eller er det bare hver tredje eller fjerde søndag?" "Næsten hver søndag."

"Det maa være en periodisk hovedpine", sagde jeg, "du burde søge doktor for den, den kunde være farlig." Ja, han havde ofte tænkt, at han skulde have søgt doktor, men mandagen var den altid over, og han hystes ikke, at han vilde koste doktor paa sig.

En mand kendte jeg, — han er død nu — som aldrig fik tid til at gaa i kirken. Jeg traf ham ofte og han hjulpe altid venlig paa mig, men han var aldrig i kirken. Saa gik jeg og besøgte ham og spurgte ham da ogsaa, hvorfor han ikke kom til kirken. Jeg havde været prest der i to aar og endda havde jeg aldrig set ham i kirken. Ja, det var rent forgæft, sagde han, at han ikke fik tid til at komme til kirken. Han havde virkelig tænkt paa at gaa hver søndag, siden jeg kom der, men bestandig havde der kommet noget i veien. Og saa begyndte han at regne op alle hindringer, som gjorde det saa rent umulig for ham at gaa og "høre mig." Der er saa mange ting at gjøre paa en farm, rent ud sagt "nødvendighedsgjerninger, som ei kunde opfattes." Engang havde den ene hesten været halt; engang havde kreaturerne blit borte lørdagskvelden, og det tog hele søndagen at finde dem igjen; engang havde det regnet hele dagen. Saa havde det været snestorm, og en søndag havde han maattet høre til byen efter doktoren, konen var bleven syg; engang

havde han selv været syg. Men nu skulde det engang se, at han skulde til kirke.

Det var hans tur at tage mod presten. Selv kom han til stationen efter mig om lørdagen, og han gjorde alt paa den bedste maade for mig. Søndagen skulde han selv høre mig til kirken. Allerede lørdag aften sad jeg og glædede mig til at see ham i kirken søndagen. Det er dog en god ting, at presten kommer omkring saaledes til den enkelte, tænkte jeg ved mig selv. Men nu skulde det til uheld indtræffe, at det blev snestorm søndagsmorgen. Ni, saa ufremkommeligt det saa ud. Jeg kunde ikke engang reise til kirken idag, mente manden. Der vilde alligevel ingen komme i saadant veir, mente han. Jeg mente imidlertid, at det godt gik an at kjøre, og desuden troede jeg, det vilde blive bedre til middag. Nei, mente manden, det vilde komme til at holde paa saadan til kvelds. Det var fire mil til kirken og han turde ikke tage ud i saadant veir. Da jeg forstod, at det ikke gik an at see ham med, bad jeg om at see hest og saa kjøre alene. Men det gik nu ikke an. Han turde ikke lade mig reise alene i slikt veir. Efter en hel del raadslagninger og beklagelser fra hans side over dette forfædelige veir fik jeg endelig ældste sønnen i huset til at blive med. Kommen halvveis lettede veiret, og da vi kom til kirken, fandt vi mange folk der, men ogsaa denne gang maatte jeg savne den gode mand, som ogsaa ellers altid blev hindret fra at være der.

Saa kender jeg en mand, som lever i den formening, at han ikke kan slaa sig igjennem uden at han arbejder paa søndag. Han har et stykke land, men om hverdagene arbejder han paa en sagnmølle i nærheden. Nu træffer det sig altid saa, at der til søndagen er en hel del at gjøre hjemme. Stafars mand, som han slider! Saa er han syg og maa have doktor og medicin, og saa blir der en hel del ugjort igjen, og altsammen maa gjøres paa søndag, for hverdagene arbejder han paa sagnmøllen. Nu er det kommet dertil, at han maa arbejde paa søndag. Er det ikke noget andet, saa har vinden sørget for nat til søndag at blaae en del "hingles af ladedaget."

En kone kender jeg, som har en anden slags undskyldninger for ikke at gaa i kirke. I forstningen efter at jeg var kommet til stedet, var hun stiltig i kirken. Hun saa ud til at være meget

interesseret. Men saa blev hun pludselig borte. Det tog nogen tid, før jeg fik anledning til at besøge hende. Men da jeg engang kom der forbi, gik jeg ind og fik en god modtagelse. Hun vilde gjerne komme ind paa religiose ting. Jeg forstod straks, at hun syntes hun var adskillig gudeligere end sine naboer. I samtalen løb spurgte jeg hende da, hvorfor hun ikke kom i kirken mere. Hun syntes nok ikke om det spørgsmaal, men hun lod mig forstaa, at hun svært gjerne vilde at høre Guds ord og især at læse det hjemme. Imidlertid fortalte hun mig, at nu om sommeren var det saa varmt, at hun ikke turde gaa ud midt paa dagen; hun taalte ikke varmen. Saa snart hun kom ud i jolen, og især naar hun gik, blev hun saa rent syg.

„Men jeg saa dig heller ikke i kirken i vinter“, indvendte jeg. Nei, om vinteren var det næsten værre, da var det saa koldt, og kulden taalte hun nu slet ikke.

„Naaja, det er jo koldt om vinteren og varmt om sommeren, men høst og vaar er det passende“, mente jeg. Heller ikke da havde jeg set hende i kirken.

„Nei, det var nok sandt det“, sagde hun „men presten husker vel, at det var saa vaadt i vaar, og naar jeg bliver vaad, saa bliver jeg syg med engang“.

„Men jeg hørte dog, at du gik slet og hørte paa den lægeprædikanter, som var rundt i vaar“, prøvede jeg igjen.

„Ja, han talte saa gripende, og det var Guds ord, alt han sagde, og saa sang han saa vakker“.

„Hvad det angaar, at han talte Guds ord, saa er det meget tvivlsomt“, sagde jeg, „man kan ikke stole paa saadanne, om hvem man hverken ved, hvor de kommer fra eller hvor de farer hen. Jesus siger, at vi ikke skal tro hver aand. Og hvad det angaar, at han sang saa vakker, saa kan vel ikke det frelse nogen. Derjom han var en falsk profet, som sørev sølt vild, og Gud skalde sige til dig paa dommens dag, at du lod dig forføre til at forlade din egen forsamling og gaa efter omstreifere, vil du da kunne undskyldte dig med, at han sang saa vakker? Trox du, at Gud vil undskyldte dig da? “

Hun var imidlertid uamedgjørlig og havde undskyldninger paa rebe haand hæk siden.

Jeg kunde fortælle om mange lignende tilfælde, men hvorfor har jeg idethelelaget fortalt saa meget? Jo, jeg har gjort det for at du, som læser dette, skal anstille en liden selvprøvelse. Maaſke har du en eller anden gang forsøgt at finde undskyldninger, naar du ikke har anvendt hviledagen ret. Kanſte dine har været af samme slags. Husk da paa, at det er djævelen, som frister til forfømmelse af Guds ords hørelse og læsning. Og har han først faaet en til at begynde med det, giver han ikke op, før han har gjort det aldeles umuligt for det samme menneske at komme der, hvor Guds ord høres, eller selv at læse det i hjemmet. Giver ikke djævelen rum!

(Missionsprest i Jndrem.)

Slaaende.

En af vore prester fortæller: „Jeg kom en dag i besøg til mrs—. Det var lidt over middag, jeg kom; og hun holdt paa med at vaske kopperne efter middagsmaltidet. Snart var det kaffetid, og vi drak kaffe og opfriskede gamle minder fra Decorah. Saa var det da at vaske kopper igjen. Eftermiddagen gik fort og aftensmaden blev snart sat frem. Utter igjen maatte da min vertinde til at vaske kopper. Da tænkte jeg, hvor ensformigt og uinteressant dog kvindens daglige stel er, og sagde derfor: „Men blir du ikke lød af denne uendelige „dish washing“.“

„Na, jeg ved ikke det“, svarede hun. „De ser, jeg vasker aldrig „dishes“, undtagen naar jeg og mine har først spist os måtte. Jeg har seet den dag, da jeg ikke behøvede at vaske kopper, fordi jeg og mine sels smaa intet havde at spise. Det var ikke bedre det.“

Maangen en moder har ofte staaet op fra bordet sukende ved tanken paa al den „dishwashing“, hun nu havde at vaske, men har glemt at takke Herren, som med sin runde og milde haand har tilbøjet overskøddigt af mad og drikke. Hvor ofte maa ikke vor Gud høre paa klud og klage istedetfor tak og pris. Sandhed lykkelige er vi, at han er saa taalmodig og naaderig.

(M.)

Menneskerd, endog det herligste, er et glimrende glasfaar. Guds ord, endog det ringeste, er et sådekorn, som alene behøver jordbund for at fæste rødder, vokse op og bære frugt, mangengang først efter aars forløb.

Bort arbejdsfelt.

Tacoma.

Fr. I. C. Sättra, som er levende interesseret i Missionsmissionen, har netop besøgt Tacoma og Parkland, hvor han søgte at opflamme os til iver for den store sag. Vi bør være taknemlig for enhver opmuntring og hjælp til at gjøre noget for Esquimoerne.

Fra Teller har vi hørt gladelige underretninger om, at alt gaar udmerket vel der, men at der føles stor trang til en ny bygning. Lad da hvem som kan og som ikke har ydet til denne sag, gjøre, hvad de kan, for at en vigtig mission ikke skal forømmes.

Pastor J. Nordby fra Lee, Ill., som for tiden sammen med prof. Joh. M. visaker fra Luther Seminar i St. Paul, er paa reise i det hellige land, skriver: „Vi kom til Jerusalem den 15de februar. Alt vel“.

Tænk at kunne nu i fastetiden betragte den vei, hvor Frelseren gik sin tunge lidelsesgang. Lidet er dog dette imod det i troen at kunne hilse ham, „himlens herre og Guds søn“, som han hænger der, „under vredens torden, naglet til et kors paa jorden“, imod det, som en troende at kunne bede:

„Skriv mig Jesus dine vunder,
blod og død i sjælen ind,
at jeg ser dem alle stunder
trykt og prentet i mit sind!
Du alene er den mand,
som min sjæl forndie kan;
lad mig her ved korset kjende
din forsonings maal og ende“!

Silvana.

Kvindeforeningen i Arlington mødte torsdag eftermiddag den 8de hos mrs. Elling Ellingson.

Menigheden i Silvana har besluttet at have engelsk gudstjeneste en søndag eftermiddag i maaned. To af disse har allerede været holdt, og de tegner til at blive godt besøgte. Der synes at blive mere trang til engelsk arbejde blandt vor opvoksende ungdom.

Los Angeles.

Pastor S. J. Brewel, prest for den forenede kirkes menighed i Los Angeles, har antaget kald fra menigheden i Nord Dakota. Det er vist me-

ningen, at han vil reise til sin nye arbejdsmaark i den nære fremtid. Saa mistet da denne aften for nordhed og nord-lutherisk arbejde en dygtig og vennefæl mand.

Miss Hanna Larsen, datter af professor Laur. Larsen, aflagde fornylig Los Angeles et tre dages besøg. Hun agter sig tilbage til San Francisco.

Ikke forening paa sandheds grund. — Los Angeles aviser ved at fortælle, at byens forskellige prester har sluttet sig sammen til en forening eller konferens „for mutual benefit“ med en lutherisk prest—pastor Herbert Weaver, prest for Generalsynodens menighed her i byen—som president. Her til maa bemærkes, at Missourisyndens og de to nord-lutheriske prester, Synodens og den forenede kirkes, ikke hører med, men den saakaldte lutheriske Generalsynodes prest er ikke næriere paa det, end at han kan sætte al læreforstjæl tilside og være president for en konferens, hvis medlemmer er prester, som hører til næsten alle samfund og sletter, der har menigheder her! Pastor Weaver forsøgte for en tid tilbage at samle alle lutheriske prester her i byen „for mutual benefit“, men hans forsøg strandet, da han undflog sig for at diskutere læreforstjællene ved møderne. Missourisyndens prester satte nemlig dette, som betingelse for fremmøde. Pastor Weaver burde stryge sit lutheriske flag!

Coeur d'Alene, Idaho.

Torsdag den 1ste mars samledes en kvindeforening i Coeur d'Alene City, Idaho, paa Goldens kald. Paa indbydelse fra mrs. I. E. Gedal mødte kvinderne i hendes hjem. Stjont bare sels tilstedeværelse ved dette møde, gjorde de en god begyndelse og haaber snart at kunne fordoble tallet.

Til bestyrelse valgtes mrs. I. E. Gedal, president, miss Nettie Johnson, sekretær og mrs. Johan Carlson, kassierer. Det blev bestemt at holde møde den anden torsdag i hver maaned. Det blev endvidere bestemt, at 25 cents skalde betales, naar man optages i foreningen og 20 cents i maanedlige bidrag fra hvert medlem.

Menigheden i Coeur d'Alene tæller nu 22 konfirmerede medlemmer. Den har besluttet at optage subscription til maanedlige bidrag til intens løbende

udgifter. Til dato beløber denne subscription sig til \$8.25 pr. maaned. Man benytter fremdeles den svenske lutheriske kirke paa søndag eftermiddag, men en komite er valgt til at holde udflugt, om der muligens kunde gives god anledning til at sikre sig en lot for rimelig pris.

Undertegnede kom just idag den 6te marts tilbage fra et to dages besøg til Coeur d'Alene og Elk. Disse prædikepladse ligger langs Great Northern banen, omkring 30 mil fra Spokane og 3 mil fra hverandre. De faar vekselvis prædiken en gang hver maaned paa ugedagene, idet der holdes engelsk prædiken den første mandag aften af hver maaned i Coeur d'Alene skolehus og norsk to uger senere i Elk. Men børnene undervises paa begge pladse to gange om maaned. Begge steder betaler \$5 i maanedlige bidrag tilfammen.

Ved dette besøg fik jeg høre den uventede og sjældige nyhed, at skolelæreren i Coeur d'Alene var druknet. Han skulde skynde sig for at naa trænet i Elk, og forsøgte at gaa over elven paa et lag af tømmerstokke, men gled og faldt i og druknede, da ingen var istand til at yde ham diebløkkelig hjælp. Han efterlader kone og 3 børn.

Ja, „det snart med os er gjort“. Vi synger med god grund: „Hvo ved hvor nær mig er min ende“? Vare vi ogsaa mere alvorlig tænkte paa sandheden og virkeligheden af disse ord.

D. M. S.

Dakland, Cal.

I St. Pauls Eng. „Ev. Luth. Church“ i Dakland, Cal., gaar arbeidet, om ikke netop raskt, saa dog nogenlunde jevnt fremover. Da menigheden har egen kirke og er uden gjæld, sigter bestyrererne fornemmelig mod det maal at faa ind nye medlemmer. Og udflugterne i den retning er ikke daarligere, da der bor mange lutheranere i byen, og mange flytter til hvert aar, tilbels fra andre menigheder i byen.

Ungdomsforeningen, som bestaar af 30 medlemmer, gjør nu forberedelse til en konfert, som skal gives mod slutningen af april. Indtægterne herfra bruges til et eller andet vœrnemål, som kan fremme foreningens formaal. Da

foreningen intet fast lokale har, holdes møderne i medlemmernes hjem.

Dakland kvindeforening har 18 medlemmer. I søndagskolen er der 70 børn.

Der holdes nu eftermiddagsgudstjeneste i Fruitvale, hvor der er færdigt søndagskole og kvindeforening, som har været igang i flere aar. Søndagskolen har 26 børn; kvindeforeningen har 11 medlemmer.

Man tænker nu paa at have regelmæssige møder i kirken, hvor kun religiøse emner skal drøftes.

Menigheden har indført „the envelope system“ til at samle det, som trænges til dens udgifter, og finder at det er en heldig ordning.

16 unge folk er nu næsten færdig med den forberedende undervisning til konfirmationen.

Missionen.

Man ikke „Herald“'s læsere her paa kysten er enige med os i, at vi bør tage os sammen og nu, medens tidene er saa gode, yde til denne missionssag vidt rigelig, at komiteen, ifølge Synodens beslutning, kan skride tilverks for at kjøbe byggemateriale og i rette tid sende det til vor missionsstation ved Teller, og deraf faa opført en ny bygning for vor barneflokk der.

Vort samfund har nu paa dette sted omkring 35 børn og unge mennesker, som er under vor kristelige pleie.

Kvindeforeningerne herude har virkelig været stinde til at yde til denne vigtige sag.

Vi synes vi, at mange af os andre enkeltvis bør og vil tage fat og yde hver sit klækkelige bidrag.

Kirkeindvielse ved Wharlock, V. C.

Fastelebens søndag blev Troudhjens norsk ev. luth. menigheds nye kirke ved Wharlock i British Columbia, past. D. J. Ordals kald, indviet af formand L. C. Jøfs. Past. B. Harsstad holdt prædikeaften. Formiddag blev ovennævnte deslag ogsaa pastoren A. D. Hjerpe, H. M. Hjemsgjæl og A. Sørensen i den høidelige handling.

Søndag's eftermiddag holdtes

gudstjeneste i det engelske sprog; past. Harsstad prædikede.

Samtalemøde. — Den følgende mandag og tirsdag samledes menigheden og præsterne til samtale om kirken, dens rettigheder og pligter. Det var velsignede dage for alle.

Menighedens interessante historie. — At ogsaa disse vore landsmænd blev samlet om Guds ord og sakramenternes forvaltning, gik saaledes til:

I 1891 kom past. Jøfs i tale med en søster ved Edison, Wash. Denne fortalte ham, at der boede en nordmænd ved Frazer River, V. C.

I marts '92 foretog da past. Jøfs en undersøgelsesreise. Han steg af Canadian Pacific R. N. ved Wharlock, V. C. Ved stationen var en liden butik. Her traf han en kvinde og spurgte hende, om der var norske folk i strøget, og fik et benegtende svar. Han tog dog straks jorden sat spejter landeveien, som om han vidste akkurat, hvor han vilde hen. Han gik mange mil, men fandt ingen nordmænd. Dog endelig kom han frem til Ole Nielsens hjem. Bud blev sendt til de nærmeste naboer, og den første lutheriske gudstjeneste der paa stedet holdtes allerede samme aften.

Den første juli samme aar besøgte past. Jøfs igjen stedet og holdt gudstjeneste. Mellem jul og nytår samme aar holdtes den tredje gudstjeneste, denne gang med altergang. I februar '93 blev menigheden organiseret, og past. Jøfs og tilbels past. C. H. Sperati besjente den indtil '95. Da blev past. D. Hagoes kaldt; han var menighedens prest, indtil past. Lane 4 aar senere overtog kaldet. Efter 2 aars forløb blev ogsaa han kaldt bort og past. D. J. Ordal, menighedens nuværende prest, blev indført.

Gud bevare ogsaa denne lille flok og deres vakre kirke. Han give, at ordet, som lyder i denne kirke, maa falde i god jord og bære frugt til et evigt liv.

Den selve kirken. — Kirken er 42 x 24 uden taarn. Sakristi er 19 x 10.

Kirken er paa det nærmeste færdig indvendig. Den er forsynet med stole, alter, prædikestol, døbefont og orgel. Alt arbejde ved bygningen og indredning af kirken er udført af menig-

heden selv. Der er 14 stemmeberettigede, 8 familiefædre og 6 ungkarer i menigheden. Kvindeforeningen er ogsaa her den, som har samlet det meste af pengene til kirken. Den tæller kun en ca. 7 medlemmer, men den havde \$400 at begynde med. Kirken koster, som den nu staar med arbejde, der altes gjort gratis, \$1500. Af dette er alt betalt med undtagelse af \$150.

Kirken er meget vakker. Gud holdt sin haand i naade over dette Guds hus og lade ordet lyde til mange sjæles frelse.

Pacific Distrikts Præster.

Neberg, D. G., Parkland, Wash.
 Bliflan, J.,
 bor 175, Rockford, Wash.
 Bernup, P.,
 Cor. N og Pratt Sts., Eureka, Cal.
 Bjerke, N. D., 19. og Donovan Sts.,
 Bellingham, Wash.
 Christensen, M. N.,
 125 State St., Ballard, Wash.
 Carlsson, P. N. M.,
 693-26. St., W. Dakland, Cal.
 Dale, J. D.,
 Silvana, Wash.
 Eger, Olaf,
 933 E. 27. St., Los Angeles, Cal.
 Jøfs, L. C.,
 1930 Lombard Ave., Everett, Wash.
 Gundersberg, D., 1663 Howard St.,
 San Francisco, Cal.
 Hagoes, D., 425 E. 10. St.,
 Tel.: Scott 2095, Portland, Ore.
 Hjerpe, S. B.,
 927-34. St., Dakland, Cal.
 Harsstad, B.,
 Tel.: State 64, Parkland, Wash.
 Harsstad, D. C., Genesee, Idaho.
 Hjerpe, D. M.,
 W. 6-3. Ave., Spokane, Wash.
 Johansen, J., 204 I. St., Fresno, Cal.
 Johnson, W. N., Livermore, Cal.
 Johnson, C. J. D., br 5, Haywards, Cal.
 Korte, Theo. P.,
 3005 Lombard St., Everett, Wash.
 Ordal, D. J., 1016 Gladstone St.,
 Tel.: Red 711, Bellingham, Wash.
 Pedersen, N., Santa Barbara, Cal.
 Petersen, Dve J. H., 1701 So. J. St.,
 Tel.: Black 8542, Tacoma, Wash.
 Stillebl, D., Parkland, Wash.
 Stubb, G. N.,
 1619 Minor Ave., Seattle, Wash.
 Stenjon, G. W.,
 417-29. St., Astoria, Ore.
 Stensrud, G. N.,
 34-18. St., San Francisco, Cal.
 Thruangel, G. M., Stampwood, Wash.
 Wæde, N. D.,
 Silverton, Ore.
 Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Fra kirken i Norge og Danmark.

(Red D. S.)

Stiftsmøde i Bergen. — Bergens stiftskomite for frivillige kirkegjæmder har under 2den februar udsendt indbydelse til et kirkeligt stiftsmøde for Bergens stift, som agtes afholdt tirsdag 27de mars til og med torsdag 29de mars i Bergens missionshus.

Følgende emner foreslaaes behandle paa mødet:

1. Forskjellen mellem den ældre og den nye lære om daab og nadver.
2. Den kirkelige situation og dens krav.
3. Absolutionens forbindelse med nadveren.

Fra den norske komite til udbredelse af skrifter om det gamle testamente og bibelkritiken. — Som det vil være mange bekendt, traadte for 3 aar siden 4 prester i Danmark sammen til modarbejdelse af den moderne bibelkritik. Foretagendet blev varmt anbefalet af en hel del mænd i Sjællands biskop i spidsen.

I det opraab, de udgav, heder det: „Allerede i en aarrække har de bibelkritiske anskuelser bredt sig i vor teologiske verden, og deraf spredes de videre og videre i vort folk, idet kritikens tilhængere dristig paastaar, at „videnskaben har fastslaaet“ eller et „alle kyndige er enige om“ kritikens hovedresultater.

Hvad der i høi grad bidrager til denne kritikens fremtrængen, er uanset gælden af modskrifter fra virkelig lærde mænd. Sagen bliver fortrinnsvis kun belyst fra den ene side, hvilket giver paastanden om, at „alle kyndige er enige“, saa megen vægt, at folk ikke der sig betage.

Sandheden er imidlertid, at det er saa langt fra, at alle kyndige er den radikale bibelkritik medholdt, at tværtimod en mængde lærde, saavel teologer som asyvrologer, bestandig skriver mod den. Der udkommer bestandig i den tyske og den engelske litteratur bestandig skrifter, som bekjæmper kritikken med alle lærdommens væben og hævder kirkens gamle opfatelse af bibelen som Guds ord.

Asyvrologer af rang fremdrager en mangfoldighed af oplysninger, som ingenlunde bekræfter de kritiske anskuelser, meget mere den kirkelige. Teo-

loger viser, hvorledes den kirkelige bibelopsættelse bekræfter sig selv, eller de fremfører de kraftigste indvendinger mod de kritiske anskuelser, hvilke indvendinger kritikken forjæves søge at afkræfte, men derimod ikke sjældent med foreløbig held søger at tie ned.

Dette ubekjendtskab til modkritiken fandt man sig opfordret til at søge fjernet. For alle interesserede, prester, studenter, lærere og oplyste læsere af alle samfundslag, maatte adgang aabnes til at lære de bedste af modkritikens skrifter at kjende, ligesom andre skrifter, der uden saameget som omfattede sig med kritik fører ind i en dybere forstaaelse af og opbyggelse i bibelordet. Dette maal vilde man udsætte sig til at overfalte og bearbejde fremmede lærdes verker og dels ogsaa ved at udgive originale skrifter af egne lærde.

Forat alle, som vil, kan benytte sig heraf, udgives bøgerne i aarlig subscription til den billige pris af kr. 2.00 (60 cents), hvorfor da saaes skrifter, der efter almindelig bogladepris vil koste 4—5—6 kroner. Der foreligger nu 2 aargange; den 1ste indeholder: Oberst Conder: Den første bibel; professor Caspari: Profeten Daniel; Girdlestone: Hebraisk kritik; James Robertson: 25 aar paa en hebraisk lærestol. 2den aargang: Professor Green: Den høiere kritik af Pentateuchen (de 5 Mosebøger); S. Rupprecht: Kritikken, dens ret og dens uret; N. Levinson: Streiftog paa bibelforsvarets omraade. Hver aargang saaes fremdeles for kr. 2.00. For iaar tankes udgivet: Robertson: Israels gamle historie, forkortet bearbejdelse. Som nr. 2 et originalt skrift af cand. theol. Alage Schmidt, en slags forfættelse af hans udkomne skrift: Abrahams tid. Som nr. 3: Sogneprest Levinson: Streiftog nr. 2 paa bibelforsvarets omraade.

Dette foretagende modtoges i Danmark med stor tilslutning. Allerede paa kort tid tegnedes sig over 1200 subscriptionskriver. I Norge derimod udfører subscriptionskriveres antal endnu ca. 100; dette maa bero paa ubekjendtskab til sagen. Hvad der overfor er anført væsentlig med forholdet i Danmark for die, finder sin anvendelse ligemeget paa norske. Her er fuld nødvendighed og vistnok ogsaa fuld trang til at blive bekendt med kritikens virkelige stilling, ja man kan vistnok med fuld ret tilsige, at for mange, navnlig prester og lærere, ma-

det i stillings medfør blive en pligt at søge saavidt muligt et sikkert fæste i denne sag. Den moderne kritik trænger sig fra mange kanter saaledes ind paa en, at man ikke godt uden skade for sig selv og andre kan lade være at søge oplysning om dens sande værd.

Med dette for die og efter opfordring fra den danske komite har undertegnede traadt sammen til en norsk komite, hvis væsentlige arbejde vil blive at udbrede kjendtskab til det danske foretagende dels ved at omvende cirkulærer og dels ved at bevæge interesserede til at skrive derom i pressen. Desuden skal den være med paa raad i valget af bøger og arbejde for, at dertil skikke mænd ogsaa blandt os kan levere et eller andet skrift til udgivelse.

Lutherstiftelsens boghandel har paataget sig at modtage subscriptionskriver og omvende bøgerne i posten eller paa anden maade til samme pris som i Danmark, 2 kroner pr. aargang frit tilsendt.

L. Dahle,

Missionselskabets sekretær.

D. Jversen,

Indremissionselskabets sekretær.

P. Hognestad,

Stiftskapellan.

Ole Moe,

Prest.

(Norsk „L. Kicket.“)

UNIVERSITY MEAT MARKET

A. A. FANGBRUD, Prop.

Dealer in all kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WASH.

Lien's Pharmacy

Skandinavisk Apothek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig.

DRUGS, CHEMICALS,

TOILET ARTICLES,

Recepter expederes hurtigt.

Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave.

Sam Crow
House
Furnishing
Company

Complet udvalg af

Møbler, ovne og crockery.

225-27-29 RIVER-SIDE AVE.

SPOKANE WASH.

Telephone Main 2494

“PACIFIC HEROLD”

er fyldt med.

GODT LÆSESTOF,

ikke med avertissementer. Det koster penge at fylde et blad med

Læsestof,

det bringer ind penge at fylde det med avertissementer.

De fleste blade følger de avertiserendes gunst og gavner mere end læernes, og saaledes beriger sig selv med penge.

“Pacific Herald”

Søger sine læeres gunst og gavner og haaber at berige dem med uforkrænelige skatte, som møl og rust ikke fordærver.

Send os en eller flere nye abonnenter.

PACIFIC HEROLD,
Stanwood, Wash.

Parlandnyheder.

— Førrige søndag prædikede past. W. P. Xavier i Seattle.

— Mrs. Doll fra Seattle besøgte nylig sine forældre paa Parland.

— Mr. E. E. Jacobson har tjøbt en del tofter i nærheden af akademiet.

— Mrs. Smeby med sine smaa var førrige uge gjest hos dr. Wynning.

— Den 21de mars holder Parland kvindeforening møde hos mrs. Chr. Losnes.

— Førrige fredag besøgte miss J. geborg Larsen Parland og vender paa gjenreise fra San Francisco til Minot, N. D.

— Mrs. Vakkum og mrs. Tenwick „var hjemme“ førrige fredag eftermiddag, hvilket en stor del af Parlands kvinder erfarede til sin glæde.

— James Wangberg og mr. Kerp, begge fra Halstad, Minn., besøgte i disse dage Parland. Mr. Wangberg er en slægtning af mr. J. D. Brottum.

— Førrige søndag eftermiddag overvar følgende fra Parland mødet af sangerforbundets bestyrelse i Tacoma: Prof. Song, mrs. Erickson, G. Johnson og J. Xavier. Forskjellige komiteer besluttede udnævnte.

— Mrs. Skjerven rejste sidste torsdag for at besøge gamle tofter i Olmsted Co., Minn. „Herald“ ønsker hende lykke paa reisen og haaber, at hun frisk og rask vil finde veien hjem igjen, naar det ligger paa.

— Mandag aften gav lærerne ved P. L. A. sin aarlige „reception“ for eleverne. Gangen paa første guldtjente som forsamlingslokale og var smykket for anledningen. Der blev lagt og musiceret, forfriskninger af forskjellige slags servertes og man hujtes at more sig bra.

— Mr. John L. Niseland i Bellingham, Washington, der for flere aar siden frekventerede P. L. A., er nu af guvernøren udnævnt til „State Fish Commissioner“ og skal overtage posten næste maaned. Han har i flere aar været deputy for mr. Kershaw, som nu har resigneret. I Washington, hvor Niseland er en af de vigtigste næringsveie, og hvor statens Fish Commission har stor indflydelse, er det meget om at gjøre, at en dygtig og samvittighedsfuld mand bliver

udnævnt. „Herald“ vil paa det hjerdeligste lykønske mr. Niseland med den nye stilling.

— Sidste søndag aften var ikke saa saa fremmødte tiltrods for, at veiret var ganske fint. Et program blev udført, som sedvanligt, og en kollekt optoges, stor \$8.07, som besluttedes sendt til negermissionen. Næste søndag aften vil der efter gudstjenesten blive valgt nye embedsmænd for næste termin.

Besjendtgjørelser.

Om Gud vil afholdes kredsmedde i Astoria, Ore., og Chinook, Wash., fra 14-20. mars, begge dage inclusive. I Astoria fra 14-15, mars og paa Chinook fra 18-20. mars. Paa Chinook vil der desuden blive kirkeindvielse.

Forhandlingsgjenstande: Frelsesveien som den fremholdes i den luth. kirke, ref. formand Fosb; Math. 5, 13-16, ref. past. N. D. White.

Prester, repræsentanter og gæster bedes melde sig til menighedens prest, H. W. Sørensen, 417 29. St., Astoria, Ore.

Tacoma.

Vor Frelses evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. Sts., So. K. St. sporvogn.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndags-skole kl. 9:30 form.

Due J. H. Preus, pastor
1701 So. J. St. Tel.: blot 8542.

Seattle.

Immanuel's lutherke kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union car.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. A. Stub, pastor.
1619 Minor Ave. Tel.: main 7783.

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.
Tel. James 1716

Dr. Louis S. Schreuder

norsk Læge og Kirurg.

Koncertid: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften

Kontor:

219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.

PHONES: MAIN 4498, IND. 7235

Visell & Ekberg

ældste bogfirma i nordvesten.

Stort udvalg af
Norske Bøger, Bibler, Salmebøger,
Huspostiller, Skolebøger, nye norske
Ordbøger, Fortællingsbøger, m. m.
Daabs- og Bielsesattester.

Wholesale Rates to Dealers, Ministers,
Sundayschools and Libraries.

Billetter følger med alle første classes
Linier til og fra Europa. „Drafts“ og
„Money-orders“ til alle steder i Norge

Visell & Ekberg

1808 Pacific Ave Tacoma, Wash.

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra
Norge med eders Doktors Recepter
samt for norske Familie Mediciner
af alle slags — saasom
HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER,
RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til
at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,

1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE. Wash.

Indbydelse

Naar De er i Everett, da gjør vor
bequemte Butik til Deres Hoved-
kvarter.

—Stort Lager af—

Herreflader og

Udstyrsartikler,

—samt—

Guttklader fra 3 Mar til 19 Mar
gamle.

Rigt Udvalg af Tøier altid paa Lager
Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., Everett, Wash.

Lutherist Pilgrim-Butik

No. 8 State St., New York.

Den næste Butik ved det nye Landingssted for Emigranter,
Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere
og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær,
nær, træffes i Pilgrim-Butik og

Naar Emigranterne bi sted
Raad og Taal.

Helt tom kommer fra Bergen. Hver med Belt
Line Street car lige til Båren.

Pacific Lutheran Academy and Business College

gjør ikke fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men den har sat sig som maal at være den bedste i sit slags. Dens opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa et kristeligt grundlag og saaledes dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i livet. Bestyrelsen gaar ud fra, at skolen eksisterer for elevernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den svarer derfor ikke paa bekløiningerne, naar det gjælder at ansætte lærere eller anskaffe apparater o. s. v., hvoraf eleverne kan høste nytte. I de 11 aar skolen har virket, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har saaledes haft bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacific-kysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske-amerikanske befolkning herude stiller til en skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille disse krav.

...Skolens Kursus...

Skolen tilbyder seks forskellige kurser: Preparatory, College Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Desuden gives her et ekstra kursus for nykommere.

Hvad det koster. Skolepenge, kost, logis, og bøger for et maaned beløber sig til omtrent \$150.00. Winterterminen begynder den 4de December 1905. Skriv efter katalog.

Adresse: N. J. Song,
Parland, Wash.